

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ז 17-11-11025 מדינת ישראל נזקי

לפני כבוד השופט דן סעדוז

בעניין: מזינות ישראל

הנאשימתה

נד

נעמה זפאי
עמי ביך עויז ל. אורה

הנאשימים

הכרעת דין

הנאשימת וזכה מחתמת הספק.

רבע

1. נד חנאשימת הוגש כתוב אישום המוכיח לה עבירות של נהיגה בתוסר והירות, סטייה מטעיב והתנהגות הגורמת נזק. מכתב האישום עולה כי חנאשימת נהגה רכב פטוי ביום 14.10.16 שעה 23.45 לערך ברחוב צנלאסון גבעתיים סמוך לבית מס' 58. אותה עת רכב המערב ליד 1950 (להלן – המערב) אופנוע שמאלי לנשימת וכיוון נסיעה. חנאשימת שועתה שמאלה מבלי לחבthin במערב, פגעה באופנוע מאחור וגרמה לתאונת שתוואצתה חבלה של ממש למעורב. חנאשימת הודהה כי נהגה בזמן ובמקום האמורים וכן בכיווני הנסעה. היא כפירה באחריותה לתאונת ולחבלות שנבעו ממנה.
  3. במסגרת פרשת התביעה העידו המערב, רפ"ק צביקה מוזס (להלן – רם"ח), מר מזרחי שマイ רכב מטען הנפצע (להלן – השמאלי), סייר תנועה שהגיע לזרת התאונת (להלן – השוטר) והבוחן מר ירון אמסלם (להלן – הבוחן).
- (א) המערב – המערב ציין כי עמד ראשון ברמזוור אודום לצורך פניה שמאלת. עם התחלף האור ברמזוור לירוק הוא החל לפנות שמאלה ובהיותו על מעבר חצייה חש חבטה בימין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ז 17-11-2011 מדינת ישראל נזכאי

האופנוג. הוא נפל מן האופנוג ונחלבל. לנרטונו, התאונה אירעה לאחר שרכב הנואשת פגע בו, אם כי הוא אישו יודע אם התאונה נגרמה עקב לכך שהאט מהירות נסיעתו או עקב לכך שהנאשתה האיצה את מהירות נסיעתה. לדבריו "כל הפגיעה בין לבין האוטו זה באגוז", יתר הנזקים לאופנוג נגרמו מנפילתו לארץ.

(ב) רמ"ח – חתיק חועבר לטיפולו של הבוחן. הבוחן לא יצא מיד לזירת התאונה לאסוף ראיות אלא טיפול בתאונה כתיק "חצמדה". לאחר שהבוחן בחר את סל הראיות שבידו, הוא הגיע למסקנה כי אין יכול לקבוע כי הנואשת אחראית לתאונה. הוא המליך על סגירתו התקיק. רמ"ח הצורף להמלצתו. המערוב הגיע ערך על החלטתו לסגור את התקיק. רמ"ח בחר את העדר, הורה לבוחן לבצע חשלמת תקירה – אשר על פי עדות רמ"ח "לא פריטה בחומר הריאות" (ע' 17 שי-9-8) – שבקבותיה נפתח התקיק מחדש וחועבר לتبיעת עם המלצה – שוגם אליה צירף רמ"ח את קולו – להעמיד לדין את הנואשת. רמ"ח העיד כי בין ההחלטה להזחות על סגירתו התקיק לבין החלטתו להזחות על פתיחתו לא נספרו ראיות נוספות לסל הראיות. הוא חוסיף כי ביסס את החלטתו להמליץ על העמדת הדין של הנואשת בין על היתרו על מה שתואר על ידו כתשובה ספונטנית של הנואשת לשוטר במסגרו "תשאול" שנערך לנואשת בזירת התאונה. ע"פ תשובה הנואשת "בתשאול" היא לא הסיפה לכלום בזמן אזען את רכבה ופצעה באופנוג. ללא גרסה זו, אישר רמ"ח, "[זה] היה עשה לנו את החווים יותר קשים".

(ג) הבוחן – תבונתו חקר את התקיק כתיק חצמדה והמלך על סגירותו. הבוחן לא ערך התאמת נזקים בין כלי הרכב ועל כן הסתפק באמירה כי קיימת "סבירות" כי מקור הצלע האדום על אגוזו אופנוג המערוב הוא ברכב הנואשת. על פי עדות הבוחן, רמ"ח עיין בחומר החקירה ומסר כי המגע בין פגוש רכב הנואשת לאגוזו האופנוג היה יכול להתרחש רק כשהואופנוג בעמידה; מידע המחזק למסורה את גרסת המערוב לאוון קרונות התאונה. בנויגוד לרמ"ח שציין כי לסל הראיות לא נספרו ראיות נוספות, הבוחן לא שלל אפשרות כי נספרו ראיות נוספות אף ציין כי ראיות אלה אין ולונטיות לקביעת האחוריות לתאונה.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תיעד 17-11-11025 מדינת ישראל Yi זכאי

(ד) השוטר - השוטר ערך דוח פעללה (ת/ז) לאחר ביקור בזירה סמוך לאחר התאונה. הוא שאל את המעורבים בתאונה והזיו את כלי הרכב. על פי עדותו הוא קיבל את פרטי דוח הפעלה בזירה אך דוח הפעלה עצמו ערך בסיסים האירוע בעת שנסע ממקום. אשר למועד סיום האירוע: החזג לשוטר כי על פי ת/ז האירוע החל בשעה 00.40 וחותמים בשעה 00.42.

השוטר הסכים כי לא סביר שהטייפל האירוע ארך 2 דקות בלבד.

(ה) השמאלי - השמאלי ערך חווות דעת מטעם המערבי בנוגע לטקדים באופניו בעקבות התאונה. בעדותו ציין כי הנזקים באופניו נובעים מהתאונה אך לא היה יכול להבהיר על פי נזקים אלה את אופן התחרשות התאונה ("איך את מציעה شيקרה נזק? רק מהתאונה. את

יכלה להגיד לתאונה איך שאת רוצח, אבל זה תאונה" עי 22 שי 10-11).

4. הנשפט העידה בפרשת ההגנה. לדבריה היא נשעה מאחוריו ואופנעו המערבי עד שזה נפל מבלי שהיא מעבין רכבו לאופנאו. הנשפטת הכחישה כי טענה בפני השוטר בזירה כי היא פגעה באופניו המערבי.

דו"ו והכרעה

5. מצאתי לזכות את הנשפטת מן הטעמים הבאים: (1) מדובר בתיק שבבסיסו ניצבת מול גרטת המערבי גרסה של הנשפטת. על פי הערכת העדויות לא ניתן לקבוע במדויק מהו היחס התנדשתי כי הנשפטת גרמה לתאונה; (2) בתקירת המשטרנה נפלו מחדלים שפצעו ביכולת הנשפטת לחוכיה את גרטת והזقتה לתלון הוגן. מחדלים אלה פגעו גם בחזמתה גם ביכולת התביעה להוכיח את הגרסה הוללה מכתב האישום. (3) בmpegט לאחר, לא החזק טעם המצדיק את שינוי החלטה בדבר סגירת התקיק. כפי שאראה הטעמים שהוצעו לפתחתו מחודשתת של התקיק אינם יכולים לעמוד.

גרסה מול גרסה

6. המערבי והנשפטת העידו בבית המשפט בנוגע למילוי תפקודם במהלך התאונה. זולתם לא היו עדי ראייה נוספים. עדויות המערבי והנשפטת היו, להגורשות, קולחות עקביות והותירו,

בית משפט השלים לטעורה בתל אביב - יפ'

ת"ד 17-11-11025 מדינת ישראל נ זכאי

ככל, רושם חובי. גרסאות המערב והאשمت לא נסתרו בחקירה נגידת. נמצא כי על פי הערכות עדויות אלה בלבד לא ניתן לקבוע כי המשימה הוכיחה את אשמתה של האשمت כאמור בכתב האישום במזהה החויכת הנדרשת בפלילים.

מחוליך

8. הлик חקירת התאונה לווה במלחלים שפגעו ביכולתה של האשمت להוכיח את טענותיה ובזכותה להליך הוגן (עמ' 5386/05 אלתורטי נ' מדינת ישראל, פס' ז' לפסק הדין (18.5.06)). מלחלים אלה מעילים חשש שהוא כדי לкопח את הגנתה של האשמת. כן, טענה האשמת בעדותה כי המערב נבל מבלי שחיה מגע קודם בין כל חרכב. על מנת לאשר (או להפריך) גרסה זו הייתה המשטרה חייבת לבצע התאמנה בין הנזקים על האופנעו (างוזו) לבין הנזקים שמצויה היה למצוא ברכב האשmet (אם היו כאלה) בעקבות התאונה. כן, הייתה המשטרה יכולה להשווות בין מצתו של רכב האשmet לאחר חתונאה למצבו בעת שנ מסר לידי האשmet (נ/ג) ולהסיק מסקנות מן החשווה. למשל חוכך כי נגרס נזק לרכב האשmet – שלדברי רם"ח ניתן היה לצפות לו בסוג זה של תאונה – ומשלא חוכך באמצעות התאמת נזקים כי מקור הצבע האדום באגוזו האופנעו הוא ברכב האשmet אין בקיומו של צבע אדום על אגוז האופנעו מלמד על פגיעה רכב האשmet בו.

במקרה זה עוצמנים של מחדלי חקירה היא גבוהה. דוקא מושם שמדובר בתיק המבוסס בעיקרו על "גראסה מול גוטה" – קיימת חשיבות רבה לכך שהמשטרה תפעל להשיג ראיות, שלאורה היו בהישג ידה, אשר יוכל לספק עוגן תיצוני לעזרה עליה מושתת האישום. בעניין זה נקבע כי "...אען מנעה כי בית המשפט יבריע משפט פלילי על יסוד העדות אחת על פני אחרות זהה מנהג של יוט ביום. ואולם, בית המשפט אינו מוחן כל iota ולב

בית משפט השלום לערבותה בתל אביב - יפו

ת"ז 17-11-11025 מדינת ישראל נ זכאי

והשתתת הרושעה על יסוד מצוי מהימנות, מעוררת את החשש שמא יורשו בו דין חפים מפשע. משכן, לטעמי מוטלת החובה על רשות החקירה להעמיד את כל המשאבים הדרושים על מנת לאוצר ראיות פיסיות ואחריות שהן ראיות אובייקטיביות שהיא בהן כדי לספק עוגן חיוני לעדות. אני מוחץ לכך שמשטרת ישראל מוגבלת במשאבים אך אין בכך כדי להצדיק הימנעות מביצוע פעולות חקירה בסיטuatlon שלא ניתן להשלים עם אי ביצועו. (עליפ 11/3090 עתבאווי נ' מדינת ישראל, פיסקה 17 (18.10.2012)). אני סבור אפוא כי הקשיים בהם נתקלה הנואמת להוכיח גרסתה בהליך זה עקב מחדלי החקירה מצדיקים כלשעטם זיכוי התואמת בדי ולט מעם זה בלבד.

דוגמה נוספת לפגיעה בזכותו של הנואמת להליך הוגן, מעבר למחדלי החקירה שמניתי לעיל, נזק למצוא בעדויות רמייח והבוחן בנוגע לקיומה של השלמה חקירה אשר "לא פורטה בחומר הראיון" (עדות רמייח, פרוטי ע 17 שי 9-8). עדות הבוחן מדווח לבוארה במייע שמסר לו רמייח ולפיו לא ניתן היה לפגוע באגוז האופנאי אלא כאשר האופנאי סטטי. במידע זה עשוי היה לבוארה לתמוך במידה מסוימת בגרסת המעורב לתאונה (אם וככל שהוא מתברר ומוכח כי מקור הצבע האדום על האגוז האופנאי הוא ברוכב התואמת). לטעמי לא יכול להיות שפק, כי משעה שמידע זה הוסיף לסל הראיות שעל בסיסו הגיע רמייח למסקנה כי ראוי להמליץ על העמדת הנואמת לדין הרוי שהיה מקום לעגן מידע זה בחומר דעת ולאפשר להונגה לעין בה ולסייע להתמודד עמה. הותרת מידע מהותי להגנת הנואמת ללא עיגון בכתב פעה בזכותו של הנואמת להליך הוגן.

אי הזכות שינוי המצדיק פתיחת התיק

9. נקודת המוצא בתיק החקירה – טرس העברתו לנבייה עם המליצה להגשת כתב אישום – הייתה כי אין ذי ראיות להוכיח את אחריות הנואמת לתאונה. בעקבות "השלמה חקירה"

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 17-11-11025 מדינת ישראל נזקאי

אשר ממציאה לא עוגן בכתב, שונתה המליצה להעמיד את הנאשם את הנשפט לדין. להלן אראה כי בראיה לאחר נזקנות המוצא לדין (טיגורת התיק) הייתה צריכה להיות גם נזקנות הסיסם שכן הטעמים בסיסיס פתרת התיק והגשת המלצה להעודה לדין אינם יכולם לעמוד.

במהלך המשפט הוצגו שני טעמים עיקריים לשינוי המלצה מסגירת התקיק לפתיחתו והעמדות הנשפט לדין בעבירה של נחיגה בחוסר זהירות. טעם האחד היה המידע שהעביר רמי'ח לבוזק בנוגע לכשירותו לאירועו האופנאי וק' במצב סטטי, מידע שהוצע בעדותה רמי'ח כהשלמת אשר "לא פרטה בחומר חרואות". לעיל הריאתי כי השלמת חקירה הכרוכה במסירת מידע מהותי המשפיע על מערכך שיקוליו המכושעים של הבוחן בנוגע לגרולו של תחיק וחיכולות להוכיח את האישום ננד חטאשטייה מוחיבת לקבל ביטוי בכתב ולהיות מוצגת בחומר חקירה על מנת לאפשר לנשפט לנחות להתחמק עם מידע זה. הימנעות מעיגון בכתב של מידע מהותי זה פגעה ללא ספק בזכותו של הנאשם להליך הוגן. טעם השני שהוצע היה הגישה שנטען שהנאשמה מסרה לשוטר בזירה במסגרת דוח הפעולה (ת/7) לפיו פגעה באופנאות מושום שלא חספיקה לבולום. לטעמי, האמזה הכלולה בת/7 איננה קבילה שכן הושגה תוך פגעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן. מעבר לכך, גם אילו הייתה האמרה קבילה כראיה במשפט הרי שהיא יכולה מספר חלופות אפשריות, לרבות חלופה הותומכת בגרסת הנאשם בחליך זה וכזו הותומכת המאשימה (להלן – "החלופה המפלילה"). הבחירה של חוקרי המשטרה בחלופה המפלילה תוקן זיהיה לא נימוק ראוי של יתר חלופות העובדה שהוצעו בת/7 היא מחלוקת תמורה שספק אם ניתן להצדיקו.

רמי'ח העיד כי השתיית את המלצה לפתח את התקיק ולהציג כתוב אישום נגד הנאשם על גרסה שמסירה החטאשטייה לשוטר בזירת ההתאונת ממנה עולה לכואrho כי התאונת אירעה עקב לכך שהמעורב בלם והנאשמה לא חספיקה לבולום ולכן התגשה באופנאות ("במו כן

בית משפט השלום לערבותה בתל אביב - יפו

ת"ז 17-11-11025 מדינת ישראל זכאי

מסרה שלא הבדיקה בו וכי הכל קורה מהר וכי לא שמה לב לרוכב האופנוע שלפניה ולדבירה האופננו בlots מהר מזוי והיא לא הספיקה לבLOTS ולכן פגעה באופננו" - (ת/7) (להלן- הحلופה המפלילה). כעולה מן הראות, השוטר הגיע לזרמת התאונה וגביה את האמרה מן הנאשפת מבלי להזהר תחילתה כי עמדות לה זכות לא לפצחות פה במענה לשאלתו וכי יש לה זכות להיווש בע"ז. עירית "תשאול" לחשוד בזירת התאונה מבלי להעמידו תחילת על זכויותיו פוגע בהגינות החוקה באופן המביא לפסילת האמרה שנגבתה בזירה. כך נקבע: "אם הייתה המעוררות פוחחת או מוגרת לשוטרים באופן חופשי כפי שבית משפט קמא הבין זאת, והייתה מזוהה במעשה יכול והמצב היה שונה; אבל כאשר גראותיה של המעוררת בפני שני השוטרים נרשמו מפה לאחר תקירה בשיטה – עסוקין בפירוש בוגעה בזכותו של המעוררת...". ומכאן חמסקנו לפיה "לא אוכל להסביר עט עמדותו של בית המשפט, שהודעות שנרשמו על ידי השוטרים הינם ראיות קבילות" (עפ"ת (ת"א) 15-37478-05-15 אלה בגוטלבסקי נ' מדינת ישראל (28.5.15) נמצא כי האמרה מצויה בת/7 והמייחסת לנשפט אין קבילה שכן היא נבנתה רק הפתה זכותה של הנאשפת להליך הוקן.

מעבר לכך שאמרה הנאשפת בת/7 אינה קבילה הרי שיעיוון בה מעלה כי היא עשויה להתרפרש כתיאור עובדתי אחד של מהלך תאונה או כחצגת שלוש حلופות עובדה שונות לקרים התאונה. ככל שמדובר בתיאור עובדתי אחד של מהלך תאונה היה מקום מצד המאשימה להבהיר כיצד משתלבים זה בזה חלקו התיאור. כך, למשל, היה מקום לתבהיר כיצד משתלבת טענת הנאשפת כי האופנוע נפל והוא עצמה עם הטענה כי לא הספיקה לבLOTS ופגעה באופננו. המחרה צו לא ניתנה. כתוב השוטר: "בשלב זה שאלתי את הנוגעת ברוכב הפוגע גזה זכאי... מה קורה. הנ"יל מסרה שפנתה שמאליה בצדמת כשהתחלף הרמזו לירוק בפתחת הנ"יל ופתחות הבדיקה באופננו שלפניה נפל ומיד נעצה. כמו כן מסרה שלא הבדיקה בו וכי הכל קורה מהר וכי לא שמה לב לרוכב האופננו שלפניה לדבירה האופננו בlots מהר מזוי והיא לא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ז 17-11-11025 מדינת ישראל נזקאי

הספקה לבנות וכן פגעה באופנוו". פירוק אמרה זו לחולפות מלמד כי קיימות לפחות היפות שלוש חלות עובדיות שונות המטאירות את חלק התאונה. **החלופה הראשונית** - העשمت נסעה לפני אופנוו הנאם והבחינה בו טפל, ללא קשר אליה. היא מיד נעצרה ("ומתאות הבחינה באופנוו שלפניה נפל מיד נעצרה"). זהה גורסתה של העשמתה בהליך זה. **החלופה השנייה** - העשמת לא החניה במועד ברוכב האופנוו, לא הספיקה לבנות בזמן ופנעה באופנוו (...וכי לא שמה לב לרוכב האופנוו שלפניה ולדבירה האופנוו בlots מהר מדי והיא לא הספיקה לבנות וכן פגעה באופנוו") (להלן- החלופה המפלילה). זהה גורסת התביעה בהליכן. **החלופה השלישייה** - המעורב נפל לפני שהיא מגע בין כל חרכב אך העשמת לא הספיקה לבנות בזמן ופנעה באופנוו לאחר שנפל. והנה, בעוד שהחלופה הראשונה מתארת את גורסת חנן העשמתה בהליך, מתארת החלופה השנייה את גורסת התביעה (חלופה המפלילה). חתיכחות אמרה כיכולת שלוש הולפות ללא חบทורה מי ביןין מתארות במדוק את חלק התאונה פוגמת ביכולת להסתמך על האמרה או חלק ממנה לצורכי הרשות העשמת בעבירות המתוישות לה. יתרה מכך, לנשامت ניתנה בנסיבות הודיעתה באזהרה הזדמנות להבהיר העמדתה ביחס לחולפות האמורות שכן חוטה בה כי מסורה לשוטר בת' 7 את החלופה המפלילה. העשמת צינה כי אינה זוכרת אם אמרה למעורב "שליחה עצורי מאוחר מדי" אך **הכחישת** כי אמרה לשוטר שפגעה באופנוו המעורב (ת' 9 שי 37-38 וש' 64-66). במצב וברים זה ומשעה שבת' 7 כוללה חלופה עובדיית העשויה לתרוך בגורסת העשמת ובשעה שהעשמת הבירה כי אין לייחס לה את-Amiotת החלופה המפלילה, הבחירה הלא מעומקת בחלופה המפלילה מזק נזחת יתר החולפות, לרבות חלופה הטעמכת בגורסת העשמת מהויה חלק תמורה קשה להצדיקו.

לאור האמור נראה כי בראיה לאחור נזחות המוצא לדין בתיק זה (סגיון התיק) הייתה צריכה להיות גם נזחות הסיום שלו.

בֵּית מִשְׁפַּט הַשְׁלוֹם לַתְּعִבָּרוֹה בָּתֶּל אֲבִיב - יִפְאַי

ת'יד 17-11-2011 מדינת ישראל נזקאי

10. לאור כל האמור מצאתי לזכותה את הנאשמה מן המוחס לה וואות מחמתה הספק.

ניתנה היום, 10 יולי 2018, במעמד ב"כ הצדדים ובHUD הנאשמה.

דן סידון, שופט